

Abstract

This project is a study on the best practices for calculating the cost of rubber production with 4 key objectives, namely, 1) to study on and compare the techniques for calculating cost of rubber production by different agencies in Thailand; 2) to arrange meetings to brainstorm ideas relating to the directions for calculating cost of rubber production of Thailand to get conclusion on the best practices; 3) to make a report of the Best Practices for Appropriate Calculation of the Cost of Rubber Production; and 4) to provide policy-related suggestions for improving the direction for calculating the cost of rubber production of each agency to be more systematic. In the course of this study, directions for calculating cost of rubber production by agencies inside and outside the country are compared with one another in order to conclude the differences among directions for calculating cost of rubber production. Afterwards, the attained findings are presented to involving people, and opinions from some experts in the country are gathered in order to establish the best practices for calculating cost of rubber production. The findings show that many research works and articles relevant to the calculation of cost of Thai rubber have objectives, factors considered for the calculation and conditions for the studies that are different from those of one another. Consequently, the calculation of the production cost differs from one study to another.

However, most articles and research works have been conducted in order to meet the predetermined objectives that are related to the issues to be studied on in each particular study. Therefore, they have not reflected the cost of the rubber production of the entire country. This does not include the calculation of rubber cost by Office of Agricultural Economics that show the average cost of the country in the light of economics. Nevertheless, the calculation of the cost by Office of Agricultural Economics has led to the average cost, which cannot precisely reflect the production costs of different groups of farmers. Therefore, it is advisable to improve the direction for calculating the cost of rubber in various aspects. The findings from the study reveal that the Best Practices include 11 directions as follows: 1) to calculate costs sorted by geographic features; 2) to calculate cost of rubber per plant (tree); 3) to present accounting cost of rubber, which can be compared with those of competing countries; 4) to calculate cost of rubber for each particular age of the rubber trees; 5) to calculate costs of rubber sorted by sizes; 6) to identify cost per kilogram of rubber from each

of the varieties of rubber trees; 7) to calculate cost of rubber production for both production cost and logistic cost; 8) to set clear objectives for each type of cost; 9) to separately calculate the costs of rubber production by generally practiced agricultural method and by sustainable agricultural method, and to consider the cost that includes the health capital of farmers; 10) to consider the cost of all kinds of rubber with 100% DRC; and 11) to separate the calculation of the cost for farmers managing their rubber farms by themselves and those hiring others to manage their farms.

From the findings from this research project, the policy-level suggestion relating to the improvement of the directions for calculating the cost of rubber production is to make the calculation of cost of rubber production by different agencies to be in the same system and under the same standard, with an appropriate direction or practice for calculating the cost of rubber production, with details as follows: 1) to set ‘new’ objectives and concept for the calculation of cost of rubber production of Thailand; 2) to establish ‘Office of Agricultural Cost for National Competitiveness’; 3) to have Rubber Authority of Thailand take direct responsibility for calculating the cost; 4) to establish the model for rubber cost calculation under ‘FSC’ standard; 5) to push the calculation of rubber cost within ‘BCG Economy’; 6) to establish the model for the calculation of ‘cost per rubber tree’; 7) to adhere to the 11 best practices; and 8) to establish the ‘Prototype of Rubber Plantation Farm with Decreased Cost for Competitiveness of the Country’, with the key involving agency being Rubber Authority of Thailand, Office of Agricultural Economics-Ministry of Agriculture and Cooperatives, Department of Internal Trade-Ministry of Commerce, Office of Industrial Economics-Ministry of Industry, the Federation of Thai Industries, and big rubber plantation farms.

บทคัดย่อ

(Abstract)

การศึกษานี้เป็นการศึกษาถึงแนวทางในการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราที่เหมาะสม โดยการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์สำคัญ 4 ข้อคือ 1) การศึกษาและเปรียบเทียบแนวทางการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราของไทยที่หน่วยงานต่างๆ ในประเทศมีการจัดทำ 2) จัดประชุมระดมความคิดเห็นที่เกี่ยวกับแนวทางการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราของไทย เพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับแนวทางที่เหมาะสม 3) จัดทำรายงานแนวทางการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราที่เหมาะสม และ 4) จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเกี่ยวกับการปรับปรุงแนวทางการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราของแต่ละหน่วยงานให้เป็นระบบ ในการศึกษาได้นำแนวทางการคำนวณต้นทุนการพาราของแต่ละหน่วยงานทั้งในและต่างประเทศมาเปรียบเทียบกัน เพื่อสรุปถึงความแตกต่างของแนวทางการคำนวณต้นทุนยางพารา หลังจากนั้นนำผลที่ได้นำเสนอให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในประเทศ เพื่อกำหนดแนวทางในการคำนวณต้นทุนยางพาราที่เหมาะสม ผลการศึกษาพบว่า งานวิจัยหรือบทความต่างๆ ที่คำนวณต้นทุนยางพาราของไทยมีวัตถุประสงค์ในการคำนวณรวมไปถึงปัจจัยที่นำมาคำนวณและเงื่อนไขในการศึกษาแตกต่างกันส่งผลให้ผลการคำนวณต้นทุนการผลิตมีความแตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามบทความและงานวิจัยส่วนมากถูกจัดทำขึ้นเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของประเด็นที่ต้องการศึกษาเท่านั้น จึงไม่ได้สะท้อนต้นทุนการผลิตยางพาราของประเทศ ยกเว้นการคำนวณต้นทุนยางพาราของสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรที่เป็นการคำนวณต้นทุนยางพาราที่แสดงต้นทุนเฉลี่ยในทางเศรษฐศาสตร์ของประเทศ อย่างไรก็ตามการคำนวณต้นทุนของสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรเป็นต้นทุนเฉลี่ยจึงไม่สามารถสะท้อนต้นทุนการผลิตของเกษตรกรในแต่ละกลุ่มได้ชัดเจน ส่งผลให้ควรมีการปรับปรุงแนวทางในการคำนวณต้นทุนยางพาราในประเด็นต่างๆ ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่ามีแนวทางในการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราที่เหมาะสม (Best Practices) 11 ข้อ คือ 1. คำนวณต้นทุนควรจำแนกตามภูมิประเทศ 2. ควรคำนวณต้นทุนยางพาราต่อต้น 3. ควรนำเสนอต้นทุนยางพาราทางบัญชี เพื่อใช้เปรียบเทียบกับประเทศที่เป็นคู่แข่ง 4. ควรคำนวณต้นทุนยางพาราตามช่วงอายุยางในแต่ละปี 5. ควรแยกคำนวณต้นทุนยางพาราของเกษตรกรในแต่ละขนาด 6. ควรจำแนกต้นทุนต่อกิโลกรัมตามพันธุ์ยางพารา 7. ควรคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราทั้งที่เป็นต้นทุนการผลิต และต้นทุนโลจิสติกส์ 8. กำหนดวัตถุประสงค์ในการใช้ต้นทุนแต่ละประเภทให้ชัดเจน 9. ควรคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราจำแนกตามวิธีทำการเกษตรทั่วไป เกษตรแบบยั่งยืน และต้นทุนที่รวมต้นทุนด้านสุขภาพของเกษตรกร 10. ควรคิดต้นทุนยางพาราทุกประเภทที่ DRC 100% และ 11. ควรจำแนกต้นทุนการผลิตของเกษตรกรที่บริหารจัดการสวนเองกับจ้างบริหารจัดการ

จากผลการศึกษาผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเกี่ยวกับการปรับปรุงแนวทางการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราของแต่ละหน่วยงานให้เป็นระบบ หรือมาตรฐานเดียวกัน โดยใช้แนวทางการคำนวณต้นทุนการผลิตยางพาราที่เหมาะสม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ 1. กำหนดวัตถุประสงค์และแนวคิดในการคำนวณต้นทุนยางพาราของไทย “ใหม่” 2. ตั้ง “สำนักงานต้นทุนสินค้าเกษตรเพื่อการแข่งขันของชาติ” 3. การยางแห่งประเทศไทย (กยท.) รับผิดชอบทำต้นทุนโดยตรง 4. ต้นแบบการคำนวณต้นทุนยางพาราภายใต้มาตรฐาน “FSC” 5. ผลักดันการคำนวณต้นทุนยางพาราภายใน “BCG Economy” 6. สร้างต้นแบบการคำนวณ “ต้นทุนต่อตันยางพารา” 7. ยึดแนวทางการคำนวณต้นทุนที่เหมาะสมทั้ง 11 ข้อ (Best Practices) 8. สร้าง “ต้นแบบสวนยางพาราที่ลดต้นทุนเพื่อศักยภาพการแข่งขันของประเทศ” โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหลักได้แก่ การยางแห่งประเทศไทย สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสวนยางพาราขนาดใหญ่